

solemni quadam ratione approbatam et confirmatam; nihilque aliud de ea actum fuisse comperimus in citato concilio, quam ut generali illo exciperetur decreto quo de reliquis regularibus ordinibus cautum fuit, ut finito tempore novitiatus, novitii qui idonei inventi fuerint ad profitendum admittantur, aut a monasterio ejiciantur. Quamobrem eadem sancta synodus (sess. 25, c. 16, de Regular.) declaravit se nolle aliquid innovare, aut prohibere quin prædicta religio clericorum Societatis Jesu juxta pium eorum institutum, a sancta Sede Apostolica approbatum, Domino et ejus Ecclesie inservire possit.

Tot itaque ac tam necessariis adhibitis mediis, Divini Spiritus, ut confidimus, adjuti præsentia et afflatu, nec non muneris nostri compulsi necessitate, quo, et ad Christianæ reipublicæ quietem et tranquillitatem conciliandam, fovendam, roborandam, et ad illa omnia penitus de medio tollenda, quæ eidem detrimento vel minimo esse possunt, quantum vires sinunt, arctissime adigimur; cumque præterea animadverterimus prædictam Societatem Jesu uberrimos illos amplissimosque fructus, et utilitates afferre amplius non posse, ad quos instituta fuit, a tot prædecessoribus nostris approbata, ac plurimis ornata privilegiis, imo fieri, aut vix nullo modo posse, ut ea incolome manente vera pax ac diuturna Ecclesie restitatur; his propterea gravissimis adducti causis aliisque pressurionibus, quas et prudentiæ leges, et optimum universalis Ecclesie regimen nobis suppeditant, altaque mente repositas servamus, vestigiis inhærentes eorumdem prædecessorum nostrorum, et præsertim memorati Gregorii X prædecessoris in generali concilio Lugdunensi, cum, et nunc de Societate agatur, tum instituti sui, tum privilegiorum etiam suorum ratione, Mendicantium ordinum numero ascripta, maturo consilio, ex certa scientia, et plenitudine potestatis apostolicæ sæpeditam Societatem extinguimus et supprimimus; tollimus, et abrogamus omnia, et singula ejus officia, ministeria et administrationes, domus, scholas, collegia, hospicia, grancias et loca quæcunque quavis in provincia, regno, et ditone existentia, et modo quolibet ad eam pertinentia; ejus statuta, mores, consuetudines, decreta, constitutiones etiam juramento, confirmatione apostolica aut alias roboratas; omnia item, et singula privilegia, et indulta generalia, vel specialia, quorum tenores præsentibus, ac si de verbo ad verbum essent inserta, ac etiam quibusvis formulis clausulis irritantibus, et quibuscunque vinculis et decretis sint concepta, pro plene et sufficienter expressis haberi volumus. Ideoque declaramus cassatam perpetuo manere, ac penitus extinctam omnem et quæcunque auctoritatem præpositi generalis, provincialium, visitorum, aliorumque quorumlibet dictæ Societatis superiorum, tam in spiritualibus, quam in temporalibus; eademque jurisdictionem, et auctoritatem in locorum ordinarios totaliter et omnimode transferimus; juxta modum, casus et

personas, et iis sub conditionibus, quas infra explicabimus; prohibentes, quemadmodum per præsentis prohibemus, ne ullus amplius, in dictam Societatem excoipiatur, et ad habitum ac novitium admittatur; qui vero hactenus fuerunt excepti, ad professionem votorum simplicium, vel solemnium sub poena nullitatis admissionis et professionis, aliisque arbitrio nostro, nullomodo admitti possint et valeant. Quinimo volumus, præcipimus et mandamus, ut qui nunc tyrocinio actu vacant, statim, illico, immediate, et cum effectu dimittantur: ac similiter vetamus ne qui votorum simplicium professionem emisissent nulloque sacro ordine sunt usque adhuc initiati, possint ad majores ipsos ordines promoveri prætextu, aut titulo vel jam emissæ in Societate professionis, vel privilegiorum contra concilii Tridentini decreta eidem Societati collatorum.

Quoniam vero eo nostra tendunt studia, ut quemadmodum Ecclesie utilitatibus, ac populorum tranquillitati consulere cupimus, ita singulis ejusdem religionis individuis, seu sociis, quorum singulares personas paterne in Domino diligimus solamen aliquod et auxilium afferre studeamus, ut ab omnibus, quibus hactenus vexati fuerunt contentionibus, dissidiis, et angoribus liberi, fructuosius vineam Domini possint excolere, et animarum saluti uberius prodesse; ideo decernimus, et constituimus, ut socii professi votorum duntaxat simplicium, et sacris ordinibus nondum initiati, intra spatium temporis a locorum ordinariis definiendum, satis congruum ad munus aliquod, vel officium, vel benevolam receptorem invenendum, non tamen uno anno longius a data præsentium nostrarum litterarum inchoandum, domibus, et collegiis ejusdem Societatis omni votorum simplicium vinculo soluti egredi omnino debeant, eam vivendi rationem suscepturi, quam singulorum vocationi, viribus, et conscientie magis aptam in Domino judicaverint; cum, et juxta Societatis privilegia dimitti ab ea hi poterant non alia de causa præter eam, quam superiores prudentiæ, et circumstantiis magis conformem putarent, nulla præmissa citatione, nulloque judiciario ordine servato.

Omnibus autem sociis ad sacros ordines promotis veniam facimus, ac potestatem, eisdem domos aut collegia Societatis deserendi, vel ut ad aliquem ex regularibus ordinibus a sede apostolica approbatis se conferant, ubi probationis tempus a concilio Tridentino præscriptum debent explere, si votorum simplicium professionem in Societate emisissent; si vero solemnium etiam votorum, per sex tantum integros menses in probatione stabunt, super quo benigne cum eis dispensamus, vel ut in sæculo maneat tanquam presbyteri, et clerici sæculares sub omnimoda, ac totali obedientia, et subjectione ordinariarum, in quorum diocesi domicilium figant; decernentes insuper, ut his, qui hac ratione in sæculo manebunt, congruum aliquod donec provisum aliunde non fuerint, assignetur stipendium

ex redditibus domus, seu collegii, ubi morabantur, habito tamen respectu tum reddituum, tum onerum eidem annexorum.

Professi vero in sacris ordinibus jam constituti, qui vel timore ducti non satis honestæ sustentationis ex defectu vel inopia congruæ, vel quia loco carent ubi domicilium sibi comparent, vel ob provecam ætatem, infirmam valetudinem, aliamque justam, gravemque causam, domus Societatis, seu collegia derelinquere opportunum minime existimaverint, ibidem manere poterunt; ea tamen lege, ut nullam prædictæ domus, seu collegii administrationem habeant, clericorum sæcularium veste tantummodo utantur, vivantque ordinario ejusdem loci plenissime subjecti. Prohibemus autem omnino quominus in eorum qui deficient locum, alios sufficient; domum de novo juxta concilii Lugdunensis decreta, seu aliquem locum acquirant; domos, insuper res, et loca, quæ nunc habent, nunc alienare valeant; quinimo in unam tantum domum, seu plures, habita ratione sociorum, qui remanebunt, poterunt congregari, ita ut domus, quæ vacuæ relinquuntur possint in pios usus converti juxta id quod sacris canonibus, voluntati fundatorum, divini cultus incremento, animarum saluti, ac publicæ utilitati videbitur suis loco et tempore recte riteque accommodatum. Interim vero vir aliquis ex clero sæculari prudentia, probisque moribus præditus designabitur, qui dictarum domorum præsit regimini, deleto penitus et suppresso nomine Societatis.

Declaramus individuos etiam prædictæ Societatis ex omnibus provinciis, a quibus jam reperiuntur expulsi, comprehensos esse in hac generali Societatis suppressione; ac proinde volumus quod supradicti expulsi, etiamsi ad majores ordines sint et existant promoti, nisi ad alium regularem ordinem transierint, ad statum clericorum et presbyterorum sæcularium ipso facto redigantur, et locorum ordinariis totaliter subiciantur.

Locorum ordinarii, si eam, qua opus est, deprehenderit virtutem, doctrinam, morumque integritatem in iis, qui e regulari Societatis Jesu instituto ad presbyterorum sæcularium statum in vim præsentium nostrarum litterarum transierint, poterunt eis pro suo arbitrio facultatem largiri, aut denegare excipiendi sacramentales confessiones Christi fidelium aut publicas ad populum habendi sacras conciones, sine qua licentia in scriptis nemo illorum iis fungi muneribus audebit. Hanc tamen facultatem iidem episcopi, vel locorum ordinarii nunquam quoad extraneos iis concedent, qui in collegiis, aut domibus antea ad Societatem pertinentibus vitam ducent, quibus proinde perpetuo interdicimus sacramentum penitentiae extraneis administrare, vel prædicare, quemadmodum ipse etiam Gregor. X prædecessor in citato generali concilio simili modo prohibuit. Qua de re ipsorum episcoporum oneramus conscientiam, quos memores cupimus severissimæ illius rationis, quam de ovibus eorum curæ commissis Deo

sunt reddituri, et durissimi etiam illius judicii, quod iis qui præsumunt supremus vivorum et mortuorum Judex minatur.

Volumus præterea, quod si quis eorum, qui Societatis institutum profitebantur, munus exerceat erudiendi in litteris juventutem, aut magistrum agat in aliquo collegio aut schola, remotis penitus omnibus a regimine, administratione et gubernio, iis tantum in docendi munere locus fiat perseverandi et potestas, qui ad bene de suis laboribus sperandum signum aliquod præferant, et dummodo ab illis alienos se præbeant disputationibus, et doctrinæ capitibus, quæ sua vel inanitate gravissimas contentiones, et incommoda parere solent et procreare; nec ullo unquam tempore ad hujusmodi docendi munus ii admittantur vel in eo, si nunc actu versantur, suam sinantur præstare operam, qui scholarum quietem, ac publicam tranquillitatem non sunt pro viribus conservaturi.

Quod vero ad sacras attinet missiones, quarum etiam ratione intelligenda volumus quæcunque de Societate suppressione disposuimus, nobis reservamus, ea media constituere, quibus et infidelium conversio, et dissidiorum sedatio facilius et firmiter obtineri possit et comparari.

Cassatis autem et penitus abrogatis, ut supra, privilegiis quibuscunque, et statutis sæpeditæ Societatis, declaramus ejus socios, ubi a domibus et collegiis Societatis egressi, et ad statum clericorum sæcularium redacti fuerint, habiles esse et idoneos ad obtinenda juxta sac. canonum, et constitutionum apostolicarum decreta, beneficia quæcunque tam sine cura, quam cum cura, officia, dignitates, personatus, et id genus alia, ad quæ omnia eis in Societate manentibus aditus fuerat penitus interclusus a felicis recordationis Gregorio PP. XIII, per suas in simili forma brevis die 10 Septembris 1584, expeditas litteras, quarum initium est: *Satis, superque*. Item iisdem permittimus, quod pariter vetitum eis erat, ut eleemosynam pro missæ celebratione valeant percipere; possintque iis omnibus frui gratis et favoribus, quibus tanquam clerici regulares Societatis Jesu perpetuo caruissent. Derogamus pariter omnibus et singulis facultatibus, quibus a præposito generali, aliisque superioribus vi privilegiorum a summis pontificibus obtentorum, donati fuerint; legendi videlicet hæreticorum libros, et alios ab apostolica sede proscriptos et damnatos, non servandi jejuniarum dies, aut esurialibus cibis in iis non utendi; anteposendi, postponendique horarum canonicarum recitationem, aliisque id genus, quibus in posterum eos uti posse severissime prohibemus; cum mens nobis animusque sit, ut iidem tanquam sæculares presbyteri ad juris communis tramites suam accommodent vivendi rationem.

Vetamus ne, postquam præsentis nostræ litteræ promulgatæ fuerint, ac notæ redditæ, ullus audeat earum executionem suspendere etiam colore, titulo, prætextu cujusvis petitionis, appellationis, recursus, declara-

tionis, aut consultationis dubiorum, quæ forte oriri possent, alioque quovis præviso vel non præviso. Volumus enim ex nunc et immediate suppressionem et cassationem universæ prædictæ Societatis, et omnium ejus officiorum, suum effectum sortiri, forma et modo a nobis supra expressis, sub pœna majoris excommunicationis ipso facto incurrendæ, nobis nostrisque successoribus Romanis pontificibus pro tempore reservatæ, adversus quemcunque qui nostris hisce litteris adimplendis impedimentum, obicem, aut moram apponere præsumperit.

Mandamus insuper, ac in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus omnibus, et singulis personis ecclesiasticis, regularibus, sæcularibus, cujuscunque gradus, dignitatis, qualitatis, et conditionis, et iis signanter qui usque adhuc Societati fuerunt ascripti et inter socios habiti, ne defendere audeant, impugnare, scribere, vel etiam loqui de hujusmodi suppressione, deque ejus causis et motivis, quemadmodum nec de Societatis instituto, regulis, constitutionibus, regiminis forma, aliave de re quæ ad hujusmodi pertinet argumentum, absque expressa Romani pontificis licentia, ac simili modo sub pœna excommunicationis nobis ac nostris pro tempore successoribus reservatæ prohibemus omnibus et singulis ne hujus suppressionis occasione ullum audeant, multoque minus eos qui socii fuerunt, injuriis, jurgiis, contumeliis, aliave contemptus genere, voce aut scripto, clam aut palam afficere ac lacesere.

Hortamur omnes Christianos principes ut ea qua pollent vi, auctoritate, et potentia, quam pro sanctæ Romanæ Ecclesiæ defensione et patrocinio a Deo acceperunt, tum etiam eo quo in hanc apostolicam sedem ducentur obsequio et cultu, suam præsent operam ac studia ut hæ nostræ litteræ suum plenissime consequantur effectum, quinimo singulis in iisdem litteris contentis inhærentes similia constituent et promulgent decreta per quæ omnino caveant ne, dum hæc nostra voluntas executioni tradetur, ulla inter fideles excitentur jurgia, contentiones et dissidia.

Hortamur denique Christianos omnes ac per Domini nostri Jesu Christi viscera obsecramus ut memores sint omnes eundem habere Magistrum, qui in cœlis est; eundem omnes reparatorem, a quo empti sumus pretio magno; eodem omnes lavacro aquæ in verbo vitæ regeneratos esse, et filios Dei, cohæredes autem Christi constitutos; eodem catholicæ doctrinæ verbique divini pabulo nutritos, omnes demum unum corpus esse in Christo, singulos autem alterius membra: atque idcirco necesse omnino esse ut omnes, communi charitatis vinculo simul colligati, cum omnibus hominibus pacem habeant, ac nemini debeant quidquam, nisi ut invicem diligant; nam qui diligit proximum legem implevit; summo prosequentes odio offensiones, simultates, jurgia, insidias, aliaque hujusmodi ab antiquo humani generis hoste excogitata, inventa, et excitata ad Ecclesiam

Dei perturbandam, impediendamque æternam fidelium felicitatem sub fallacissimo scholarum, opinionum, vel etiam Christianæ perfectionis titulo ac prætextu. Omnes tandem totis viribus contendant veram germanamque sibi sapientiam comparare, de qua scriptum est per sanctum Jacobum (cap. iii, Epist. canon., vers. 13): « Quis sapiens et disciplinatus inter vos? Ostendat ex bona conversatione operationem suam in mansuetudine sapientiæ. Quod si zelum animarum habetis, et contentiones sint in cordibus vestris, nolite gloriari, et mendaces esse adversus veritatem. Non est enim ista sapientia desursum descendens, sed terrena, animalis, diabolica. Ubi enim zelus et contentio, ibi inconstantia et omne opus pravum. Quæ autem desursum est sapientia primum quidem pudica est, deinde pacifica, modesta, suadibilis, bonis consentiens, plena misericordia, fructibus bonis, non judicans, sine æmulatione. Fructus autem justitiæ in pace seminatur facientibus pacem. »

Præsentibus quoque litteras, etiam ex eo quod superiores, et alii religiosi sæpeditæ Societatis et cæteri quicunque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, illis non consenserint, nec ad ea vocati et auditi fuerint, nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis, nullitatis, et invaliditatis vitio, seu intentionis nostræ, aut alio quovis defectu etiam quantumvis magno, in excogitato, et substantiali; sive etiam ex eo quod in præmissis seu eorum aliquo solemnitates, et quævis alia servanda et adimplenda servata non fuerint; aut ex quocunque alio capite a jure vel consuetudine aliqua resultante, etiam in corpore juris clauso, seu etiam enormis, enormissimæ, et totalis læsionis et quovis alio prætextu, occasione vel causa, etiam quantumvis justa, rationabili et privilegiata, etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario exprimenda foret, notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adversus illas restitutionis in integrum, aperitionis oris, reductionis ad viam, et terminos juris, aut aliud quodcunque juris, facti, gratiæ, vel justitiæ remedium impetrari, sed quomodolibet concessio, aut impetrato quempiam uti, seu se juvari in iudicio vel extra illud posse; sed easdem præsentibus semper, perpetuoque validas, firmas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac per omnes et singulos ad quos spectat, et quomodolibet spectabit in futurum inviolabiliter observari.

Sicque, et non aliter in præmissis omnibus et singulis per quoscunque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales etiam de latere legatos, et sedis apostolicæ nuntios, et alios quavis auctoritate et potestate fungentes et functuros in quavis causa et instantia, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi seu interpretandi facultate et auctoritate, judicari, ac definiri debere,

ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari, decernimus.

Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, etiam in conciliis generalibus editis et quatenus opus sit regula nostra de non tollendo jure quæsito necnon sæpeditæ Societatis, illiusque domorum, collegiorum, ac ecclesiarum etiam juramento roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis, quoque indultis, et litteris apostolicis eidem Societati, illiusque superioribus, religionis et personis quibuslibet sub quibusvis tenoribus et formis, ac cum etiam derogatoriis derogatoriis aliisque decretis etiam irritantibus, etiam motu simili, etiam consistorialiter, ac alias quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium et singulorum tenores, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata exprimerentur et insererentur, præsentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad præmissorum effectum specialiter et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscunque.

Volumus autem ut præsentium litterarum transumptis, etiam impressis, manu alicujus notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus personæ in dignitate ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra adhibeatur quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub annulo Piscatoris, die 21 Julii 1773, Pontificatus nostri anno quinto.

CLEMENS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

(15. Gravissimis ex causis nuper nos per alias nostras in simili forma brevis dies 21 superioris mensis Julii expeditas litteras, Societatem Jesu extinctam atque suppressam decrevimus, et declaravimus, ac alii, prout in eisdem nostris litteris, quarum tenores præsentibus plene, et sufficienter expressis haberi volumus, uberius continetur. Accitis postmodum die 6 currentis mensis Augusti dilectis filiis nostris S. R. E. presbyteris cardinalibus Andrea S. Matthæi in Merulana Corsino, Mario Sanct. Augustini Marefusco, Francisco S. Clementis Carafa, et Francisco Xaverio Sanct. Silvestri, et Martini ad Montes de Zelada respective nuncupatis, ac dilecto quoque filio nostro S. Georgii ad Velum Aureum ejusdem S. R. E. diacono card. Casali pariter nuncupato, necnon dilectis etiam filiis Magistris Vincentio Macedonio, et Onuphrio Alfano; Nos eisdem omnibus causas ipsas, totamque rei gestæ seriem,

ejusque singulares etiam circumstantias aperuimus, ac uberrime patefecimus; perlectisque nostris litteris prædictis, ipsi omnia per Nos gesta, et in eis contenta quam maxime, ac unanimiter commendantes, omnem promereri laudem agnoverunt, putarunt, ac crediderunt. Modo autem volentes, ut quæ in prædictis litteris disposita, constituta et præscripta sunt, debita executioni, ac juxta animi nostri sententiam committantur; hinc est, quod motu proprio, atque ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, unam erigimus, atque instituimus congregationem ex supradictis quinque cardinalibus, ac duobus Romanæ curiæ prælatis, necnon ex duobus quoque regularibus in sacra theologia præclaris, tanquam consultoribus a Nobis nominandis, quibus hæc præcipue cura incumbere debeat, ut ea omnia, quæ in dictis nostris litteris constituta sunt atque mandata suum assequantur effectum; et si aliqua in earum executione circa modum, personas, et res olim ad Societatem ipsam spectantes suboriri imposterum unquam valeat dubitatio, Nobis prius consultis, tollatur, ac declaretur. Eidem vero sic per Nos institutæ congregationi, omnes, et quascunque pro executione dictarum litterarum necessarias, et quomodolibet opportunas facultates, etiam summarie, ac sine strepitu, et figura judicii, sola facti veritate inspecta, ac per inquisitionem quoque procedendi adversus omnes, et quascunque personas cujuscunque status, gradus, qualitatis et dignitatis existant, ac res, bona, libros, scripturas, suppellectilia, aliaque ad Societatem prædictam jam spectantia retinentes, occupantes, et occultantes, easque tam sub ecclesiasticis censuris, quam sub aliis arbitrio ipsius congregationis imponendis pœnis ad earum revelationem, ac restitutionem cogendi et compellendi, motu, scientia, et pari matura deliberatione tribuimus, et impertimur. Ne autem ea, quæ in congregatione hujusmodi pertractanda, atque discutienda erant, revelentur, et ad aliorum aures perveniant, omnibus, et singulis eandem congregationem constituentibus sub pœna excommunicationis latæ sententiæ ipso facto absque ulla declaratione incurrendæ, a qua nemo absolutionis beneficium, præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus valeat obtinere, prohibemus, atque expresse interdiximus, ne ea, quæ quocunque modo in dicta congregatione proposita, discussa, aut definita fuerint sub quovis prætextu, causa, vel quæsito colore patefacere, vel directe, aut indirecte revelare valeant, aut præsumant. Præterea, attentata dictæ Societatis suppressione, et extinctione, omnes, et quascunque facultates, jurisdictiones, privilegia et auctoritates, quorumcunque collegiorum, domorum, ecclesiarum, et seminariorum, ac personarum, ipsius sic extinctæ Societatis protectores, alisque etiam S. R. E. cardinalibus, et magno quoque penitentiario super eis quomodolibet concessas, indultas et attributas; motu, scientia, et deliberatione similibus, suspensas pro